

2008 m. Birželis

Šulinys

Nr. 21

Merkinės Vinco Krėvės gimnazija

*o aš apie tai parašiau
sniege tik šešias eilutes
o auštant verkiau ir
skaičiau
skaičiau ir verkiau daug
švenčiau
už tiesą mylėdamas tas
apgaulės šešias eilutes*

Donaldas Kajokas

Taip rašo poetas D. Kajokas apie parašytą žodį, kuris niekada neatspindės tikrovės taip, kaip pati tikrovė. Bet „Šulinio“ komanda garantuoja, jog tai, ką supilame į savo vandenį, yra skanu, sveika ir gera. Gera skaityti, džiaugtis... Ne visą laiko raštą mes spėjame užrašyti, tačiau komanda JAGA niekada šiais metais tokio uždavinio ir nekėlė, tik rūpinosi pastebėti tai, kas mažiau matoma ar girdima.

Už „Šulinio“ rentinių dar daug įdomybių liko, jas kitamet gaudys tinklais kaip vienadienius, bet amžino grožio drugelius ta pati JAGA, kuri nori priimti į savo komandą ir būsimojus 1 gimnazijos klases gimnazistus. O kitamet „Šulinio“ redkolegijai vadovaus žurnalistės duoną gyvenime ketinanti krimsti Rasa Vitkauskaitė.

Odabar, mano brangus skaitytojau, imk mane ir skaityk, o skaitydamas viską permank. Mano vanduo jau pasiekiamas ir plačiuose interneto tinkluose. Įeisi į gimnazijos tinklalapį www.merkinekreves.varena.lm.lt ir siuntinių skyriuje mane rasi. Gera man ten ir jauku. Susitiksime ten?

Paskutinio skambučio akimirkos Aisčio Jurkonio nuotraukose

Dieve, Dieve, lipk nuo kryžiaus, įdėk šitiems razumo“...

„Visi gerai žinome garsiąją blondinių frazę: „Nu, aš čia truputį ne į temą...“ Dažnai ją pakartojame „sumesdami koki „bajerį“. Bet juk ne mes vieni paaugliai kartais „pavarome į šoną“. Ir mūsų mielieji mokytojai. Ne šventieji puodus lipdo! Taip taip, gerai perskaitėte, ir mokytojai susinervinę kartą nuo karto lepteli kokią juokingą frazę, iš kurios mokiniams pilvus riečia...

O kokie gi mokytojai nenujausdami lepteli juokingą žodžių kratinį? Na, kad ir istorikas Eimantas Vitkauskas. Per jo pamoką vaikų organizme „pasigamina“ daug vitamino C, o ir gyvenimas pailgėja porą metų... Iš jo lūpų galima išgirsti visokiausių juokelių...Antai kaip: „Ar tu apstosi kalbėjęs, ba susuksiu in dūdukį ir inkišiu tokioj vietoj, kad net klizma nepadės!...“ Hmm, ko tik per istorijos pamoką neišgirsi: ir įdomių istorijų apie Napoleoną Bonapartą, ir anekdotų apie Petką ir Čepajevą, ir smagių juokelių...

O kaipgi mūsų mokytojas Silvestras Pūtys? Jo biologijos pamoka neapsieina be nemirtingos frazės: „Vieta, laikas, saikas! Kieno šitas vaikas?“ Tikėkimės, kad mūsų mylimas biologas „įgaus pagreitį“ ir sugalvos naują frazę, kuri taip pat taps nemirtinga...

Bet! O! Tačiau! Visus mokytojus pralenkia vienintelė ir nepakartojama chemijos mokytoja Regina Talutienė! Jos frazė: „Dieve, Dieve, lipk nuo kryžiaus, indėk šitiems razumo...“ – pralenkia visų mokytojų girdėtas frazes... Mokinių veiduose gimsta šypsenos, kai jų ausis „paliečia“ ši frazė. Neabejotinai, ši frazė yra geriausia mokyklinės gimnazijos gyvenime...

Šaunuoliai mokytojai, taip ir toliau. Nepamirškite, kad prie karčios mokytojo duonos „iš paskos velkasi“ ir sveikas humoro jausmas!

Justina Ivanauskaitė, 1b g kl.

Aisčio Jurkonio nuotrauka

Ar technologinės naujovės trukdo skaitymui?

Sakoma, kad dvidešimt pirmasis amžius – technologijų amžius. Beveik kasdien atsiranda vis tobulesnių išradimų. Man kyla klausimas: ar technologinės naujovės trukdo paimti į rankas knygą ir ją perskaityti?

Aš manau, kad trukdymas priklauso nuo žmogaus. Jeigu jis norės skaityti, jo nesustabdys nei internetas, nei mobilusis telefonas, nei kitos komunikacijos priemonės. Tereikia noro. O šio, beje, mums dažnai pritrūksta.

Nesu linkusi atmesti galimybės skaityti internete. Tai yra patogiu, nes dažnam žmogui nelieka laiko nueiti ir nusipirkti laikraštį, o turėdamas internetinį ryšį vos keliais mygtuko paspaudimais gali sužinoti visas naujienas.

Dėl laiko stokos bibliotekos nėra lankomos.

Darbas ir namai atima visą laisvalaikį. Knygas dabar skaito tik mokiniai, nes liepia mokytojai. Skaito ir pensininkai, kurie neturi ką veikti, o kompiuteris jiems kelia šturpą, nes pastarieji nemoka juo naudotis.

Kiekvienas žmogus pats nusprendžia, kaip, kada, kur ir ką skaityti. Jeigu jam netrukdo televizorius, kompiuteris ar mobilusis telefonas – šaunu. Na, o jeigu tai sukelia nepatogumų, padėk juos į šalį, imk nuo lentynos seniai užmirštą, galbūt apdulkėjusią knygą, ir pasinerk į nuotykius, kuriuos ji slepia.

Živilė Aleksiūnaitė, 1a g kl.

„Riešutų duonos“ skonis virš amžinai žaliuojančių vaikystės pievų

Kiekvienam „Riešutų duonos“ skonis yra kitoks: vienam saldus, kitam kartus, trečiam visai be skonio. Mano riešutų duonos skonis yra šiek tiek rupus, nes miltai arba riešutai buvo nelabai geros kokybės, bet vis vien per visą blogą šydą galima pamatyti ir vaivorykštės spalvas.

Dabar pradėjęs knaisiotis po prisiminimų kubilus, atradau vieną smagų prisiminimą. Jis man yra labiausiai įstrigęs atmintyje.

Buvau gana solidaus amžiaus. Buvo man apie penkerius metus. Gyvenom dar tokiame kaime, kuris vadinosi Šarkelės, na man taip sakė, kad jis taip vadinasi. Gyvenom ir tiek, auginom keletą galvijų, o vasara, kaip žinote, žemdirbiams (ūkininkams) yra ne pats lengviausias metų laikas. Taigi ruošėmės važiuoti vežti šieno. Visi aplinkui lakstė lyg galvas pametę, nes artėjo audra. Sulipo visi į vežimą ir ruošėsi traukti į lankas. Ką jie būtų be manęs darę, be suaugusio penkiamečio. Tėvukas, pamatęs

mane, sustabdė vežimą, o aš nešiau kudašių į juos, kiek mano kojos leido. Taip man mušant visus greičio rekordus ėmė ir susipynė kojos. Beje, toje vietoje, kur kritau, stovėjo butelis. Ir tik keberioškšt. Nukritau ant žemės. Ir matau, kaip atbėga tėtis ir vyresnysis brolis. Pertraukiu ranka per burną. Žvilgt. Kraujas. Pertraukiu kita ranka. Tas pats. Pasukau galvą link butelio – šis gulėjo ant šono, kaklelis buvo kruvinas. Pamačiau baltą taškelį butelyje. Paėmiau jį į rankas. Pavarčiau – juk ten mano dantis. Čiupt sau už burnos. Nėra vieno danties. Atsistojau, nusivaliau ašaras ir nukūriau prie bėgančio tėvo bei brolio.

Tai yra pats skaniausias „Riešutų duonos“ gabalėlis, kurio aš paragavau.

Kuo toliau, tuo labiau skonis jos blėso mano atminty, bet apibendrintai galiu pasakyti – pati skalsiausia „Riešutų duona“ yra iki mokyklos.

Povilas Slaminiš, 4g kl.

Kokį pavyzdį ir įtaką mums daro žymūs žmonės

Garsių žmonių Lietuvoje yra labai daug. Vienus jų vadina „žvaigždėmis“, kitus gerbia už jų nuopelnus mūsų šaliai, treči atrodo įtakingi dėl turimos sąskaitos banke. Įdomu, kas iš tikrųjų yra žvaigždė? Kokį pavyzdį ir įtaką mums daro žymūs žmonės?

Visų pirma, norėčiau pasakyti, kad garsus žmogus man yra tas, kuris savo darbais užsitarnavo populiarumą. Reiktų pastebėti, kad tokie žmonės yra mažiau žinomi ir rodomi per televizorių, negu vienadienės žvaigždės, kurios dėl įvairių realybės šou vos išžibusios tuoj pat užgęsta. Tačiau yra tokių „garsenybių“, kurios visuomenei lyg ir nedaro teigiamų darbų, bet vis tiek yra populiarumo viršūnėse. Vienas iš tokių – Arūnas Valinskas. Jis tiesiog populiarus, pasiturintis, mokantis „suktis“ reikiamoje vietoje tinkamu laiku. Vadinasi, būdamas mūsų akiratyje jis gali mus įtakoti.

Tiesa, labai svarbu ir tai, kad minėtasis A. Valinskas žmonėms dovanoja daugybę teigiamų emocijų, juos linksmina lengvo turinio reginiais televizijoje. Tokiu būdu jis užsitikrina žmonių palaikymą, todėl dabar, būdamas itin žinomas ir populiarus, žygiuoja į politiką. Manau, kad žmonės turėtų balsuoti už jo partiją, mat ji, nuolat reklamuojama, priverčia tikėti, kad būtent žvaigždės pradės gaivinti lietuvių tautą ir daryti tvarką Seime. Galima teigti, kad tai puikus

Arūno pavyzdys, skatinantis žmones išbandyti savo jėgas vis kitoje srityje.

Be viso to, ką jau minėjau anksčiau, sunku būtų nepastebėti neigiamų dalykų šios žvaigždės veikloje. Įkurdamas partiją A. Valinskas parodo žmonėms, jog būtina naudotis savo garsia pavarde ir turėti krūvą pinigų, jei Lietuvoje nori ko nors pasiekti. Ko gero, tai skatina žmonių nusivylimą politika ir dabartine Lietuvos padėtimi, galbūt įtakoja net emigraciją. Dar labai blogai yra tai, kad vyriškis, organizuodamas realybės šou, jų dalyvius paverčia marionetėmis, kurios ilgai ir nuolankiai jam dirbdamos pelno gausybę pinigų. Vadinasi, jis piešia idealų žmonių manipulatoriaus paveikslą.

Galų gale, gerai, kad ši žvaigždė nepabijojo naujo išbandymo ir žengia politikos link. Giliai neieškodami neigiamų dalykų, galime didžiuliuoju, kad Lietuvos padangėje puikuoja tokia iškili asmenybė ir gal net derėtų išmokti žaisti gyvenimą A. Valinsko taisyklėmis. Kita vertus, nereikia pamiršti, jog gyvenimas viską sudėlioja į savo vietas ir atskirti pelus nuo grūdų išmokti turime mes patys, augantys ir užaugę, bręstantys ir subrendę. Šito mokykloje ir mokomės, ypač samprotaudami (apie požvaigždės irgi...).

Monika Valeišaitė, 3 g kl.

Tapęs garsus žmogus įgyja galimybę daryti visuomenei ir teigiamą, ir neigiamą įtaką

Kas yra garsenybė? Garsenybė – tai toks pats mirtingasis kaip ir paprasti žmonės. Jie nėra kažkuo labai ypatingi, galbūt tik tuo, kad nuolat šmėžuoja televizijos ekranuose, spaudoje, viešumoje ir yra visiems matomi bei žinomi. Kaip ir paprasti žmonės, taip ir garsenybės yra ir blogi, ir geri. Kaip sakoma, visokių yra, visokių ir reikia. Jeigu žvelgtume iš gerosios pusės, tai surastume daugybę puikių asmenybių, kurios visuomenei daro tik teigiamą įtaką. Tarkim, visiems gerai žinoma TV laidų vedėja ir dailininkė Nomeda Marčėnaitė. Ji jau keletą metų iš eilės rengia „Išsipildymo akciją“, kuria skatina aukoti pinigus vaikams

ir nebūti abejingiems. Tai, manyčiau, labai sektinas pavyzdys, kuris teigiamai įtakoja ne vieną žmogų. Ji šiuo renginiu nušauna du zukičius. Visą pirma, savo reputaciją pakelia viena kartele aukščiau. Antra, kasmet surenka vis daugiau pinigėlių vaikams paremti. Daug kas teigtų, jog pinigai nėra svarbiausi mažiesiems visuomenės nariams, jiems daug labiau reikia meilės, šilumos, bet globos namų auklėtiniams, sergantiems mažyliams jie būtini, kad būtų lengviau gyventi. Neleisdama likti abejingam nė vienam žmogui, Nomedą visuomenei daro itin teigiamą įtaką.

Odeta Baltuškonytė, 3 g kl.

Poezija Poezija Poezija

Sandra Janickaitė, 4 g kl.

*Su šiais eilėraščiais šiais metais dalyvavo
Respublikiniame moksleivių kūrybos konkurse
Maironio literatūros muziejuje Kaune.*

***

***

Pasibeldė į širdį...

Atsitraukė tolėliau
ir kvailai nusišypsojo.
Nuėjo.
Sugundė ir pabėgo...
Veidmainė.
Neliko nei džiaugsmo, nei skausmo,
Tik abejonės ir...
Veidas...
Jos veidas prieš akis.
Meilė.

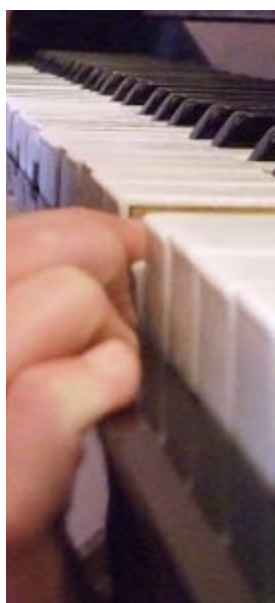
***

Tu saulėj, mėnuly, vėjui ar pievoj toks pat...
Sulaikęs kvapą brendi per purvyną, per sniegą,
per ugnį ir vandenį...
Tu neatrastas šaltinis, srūvantis iš šaltų uolų...
Tu esi AŠ, o aš esi TU...

***

Rudenio kojom išlipus iš lovos
Sudrėkusiais lapais pabudus naktį
Lietaus lašu nusiprausus iš tolo
Žengiu ten, kur šešėliai.

Nuriedu supuvusio obuolio vėžem
Išsibarsčiusiom sėklom neleidžiu sudygt
Trūnijančio medžio šlakuotu kamieniu
Slystu ten, kur šešėliai. Tikri....

Smailas degtukas
Sukūrė aitrią ugnį.
Paleistas įstrigo giliai.

Skaudėjo.
Te(be)skauda...
Tikrai verta?..
Paragavau.
Baigta...

Degė!
Liepsnojo laužais...
Užgeso melu.
Tavo.
Mano.
Mūsų.

***

*Duokit man apkabinti mamą prieš miegą,
Duokit man bučinį saldu sapnų,
Duokit man šiltą ir ramų pasaulį,
Duokit man tai, ko aš neturiu...*

*Duokit man draugą priglausti, kai skauda,
Duokit man ranką, kad vestų keliu,
Duokit man jausmą, kad gyventi verta,
Duokit man tai, ko aš neturiu...*

***

Pamačiau nežmonišką jausmą!
Jis praėjo kita gatvės puse...
Nežinau, ar ši kartą jis pastebėjo mane?..

KODĖL VERTA BŪTI TĖČIU IR MAMA?

Mama ir tėtis. Stebuklingi žodžiai. Apipinti MEILĖS. Meilės įvairiose gyvenimo situacijose ir netgi kasdienybėje. Kiekvienam šie žodžiai vis kitokio atspalvio ir kitokius prisiminimus keliantys. MAMA – tai namai, kvepiantys pyragu, suvertos žemuogės ant smilgos, mano dvi tvirtai supintos kasytės ir magiškas balso tembras, įkalbinėjantis mane įkalbinti košę, kurios taip nemėgau. TĖTIS – kantrūs atsakymai į vaikiškus klausimus, dviračio pradžiamokslis ir mano nubalnotos kojos, obuolių skonis, pa-

sakos prieš miegą ... Vaikystė. Mano prisiminimai. Nostalgija.

Stebuklas. Būti tėčiu ir mama, dalyvauti naujo žmogaus kūrime ir sukūrimo. Kūrybos stebuklas. Tavo gyvenimo prasmės kūrimas. Tiesa, tik tuomet, kai jau turi užtikrintą ateitį. Kiek ištvermės, kiek kantrybės reikia, kad tėvai išugdytų, išaugintų, į pasaulio platumas išleistų laisvą ir jau nepriklausomą asmenybę. Būtent tai – stebuklas. Tai didžiausia vertybė. Dėl to verta būti TĖČIU ir MAMA. O kaipgi kitaip?

Aisčio Jurkonio nuotrauka

Dėl ko gyventi? Dėl savęs? Visą gyvenimą? Argi nepabostų?! Ir dar kaip! Vien karjera, ta pati rutina... Tėveliams jų vaikai skaidrina dienas. Skaidrina šeltiniu krykštavimu, gyvenimo džiaugsmu, noru mokytis, pažinti... Ir tėvelių sugebėjimas stebėti, kaip skleidžiasi vaikai, sugebėjimas augti su jais – netgi tai yra stebuklinga. Visuomenė gerbia sodininkus, žemdirbius, kurie išaugina augalus ir nuima gausų derlių. O išugdyti žmogų kur kas sunkiau – tai ne tik materija, bet ir daug aukštesni dalykai.

Verta sukurti ir auginti stebuklėlį. Savo stebuklėlį. Atrodytų, eilinis rytas, kai visi kartu nubunda, bet ir jis atneša didžiąją laimės dalį. Savaitgalio pusryčiai, pasivaikščiojimai parke arba miške, kartu gaminami pietūs ir vakarai žaidžiant stalo žaidimus, žiūrint filmus ar linksminantis gamtoje. Vėliau nepastebimai vaikai užauga, telieka juos po truputį paleisti, vis rečiau laisvalaikis atitenka visai šeimai. Tėvai pajunta, kad vaikai yra ne tik Jų nuosavybė. Kam dar priklauso? Dievui, žmonėms ir žinoma, patys Sau. Taip į namus užklysta paauglystė. Savojo „aš“ ieškojimas. Vaikai daugiau laiko praleidžia draugų rate... Nesuklysiu pasakius, kad ir tai tėvams neša džiaugsmo, kai jų atžalos tampa savarankiškos, individualios asmenybės. Būti tėvais – padėti vaikui rasti patį save. Atsakyti į klausimus: kas aš esu, dėl ko ir kam gyvenu, kaip turėčiau ir kaip norėčiau gyventi.

Tėvai. Tai dar vienas grandinės žiedelis, tęsiantis tradicijas, tikėjimą, papročius, puoselėjantis vertybes. Iš kartos į kartą perduodama meilė, šiluma. Iš kartos į kartą mokomasi vieni kitus globoti, saugoti, atjausti, vaikus auginti. Netgi maisto receptai, švenčių laukimo ir sutikimo tradicijos pereina iš kartos į kartą. Šeima – vaikai ir tėvai – būtent ši jungtis ir yra vienas mažų mažiausių žiedelių giminės grandinėje. Įsivaizduokit, kiek daug jausmų, emocijų, laimės žiedlapiais skleidžiasi žiedo širdyje...

Dažnai pagalvoju, kad deramai auklėjami vaikai būna tik tuomet, kai patys tėvai supranta vertybes, jų reikšmę ir svarbą, turimų stebuklų kainą. Myliu savo tėvelius. Myliu juos už kantrybę, supratimą, palaikymą, tinkamą

auklėjimą. Nors aš dar jauna, nors iš visų pusių mane paauglystė dar spardo, tačiau jie žino, kaip mane suvaldyti, sutramdyti, pamokyti, kad gėles nuo piktžolių atskirčiau. Kai užaugsiu, norėčiau būti tokia gera savo vaikams, kaip ir jie. Norėčiau būti gera mama, kad mano vaikai jaustų laimės skonį, kaip kad aš jaučiu.

Verta būti tėveliais, nes tik tuomet matai, kaip greitai auga vaikas. Gera stebėti pirmą žingsnį, jo susitikimą su dideliu pasauliu, jo pažintį su skruzdėlyte ir margaspalviu drugeliu. Gera suvokti jo atradimus ir džiaugsmus. Gera suprasti, kad tavo mažyliui brangūs darželio, pradinių klasių draugai. Gera padėti vaikui vėliau susidūrus su rimtais gyvenimo išbandymais.

Verta būti mama, nes tik ji gali savo dukrą išmokyti megzti, auginti gėles, kepti obuolių pyragą, džiaugtis prinokusia braške lysvėje...

Verta būti tėčiu, nes tik jis gali išmokyti savo sūnų žvejoti, slidinėti slidėmis ar čiuožti pačiužomis, žaisti krepšinį, įkalti vinį...

Dėl to VERTA. Tik tėvai kuria vaikų laimę, veda keliu sėkmės link, kur slypi ir jų pačių džiaugsmo krisleliai. Tik tokiu būdu tėvai tampa stipriu žiedu giminės grandinėje. Šeimos šiluma. Ištikimybė. Meilė. Kantrumas. Palaiikymas. Bendravimas. Visa tai – Dievo dovana. Visa tai – Vertybės. Tereikia jas atrasti, surasti, saugoti, išlaikyti ir suprasti, dėl ko iš tiesų verta gyventi. Tik tuomet žmogus bus laimingas.

Verta būti Tėčiu ir Mama.

Verta.

Ir dar kaip verta...

Rasa Vitkauskaitė, 3g kl.

P. s. Publicistinis rašinys laimėjo 2 vietą Kaišiadorių vyskupijos organizuotame konkurse „Gyvybės dienos“. Sveikiname ir Karolį Kulakauską (3 g kl.), tame pačiame konkurse pelniusį 1-ąją vietą su pateiktimis, bei Vaidą Gembicką (3 g kl.), užėmusį 3-ią vietą su piešiniu. Šaunuoliai gimnazistai ir jų mokytoja Jadvyga Lapelienė.

Atkurtos valstybės simboliai Merkinės lankytojų centre

Štai didvyriškai vasario 15 dienos penktadienį mes, penkios Merkinės Vinco Krėvės gimnazijos laikraščio „Šulinys“ žurnalistės kartu su mokytoja Rita Černiauskiene po šešių pamokų išskubėjome į Dzūkijos nacionalinio parko Merkinės lankytojų centro Dailės galeriją. Čia buvo atidaryta paroda „Atkurtos valstybės simboliai“, kurios iniciatorius Lietuvos Respublikos Seimo narys Gediminas Jakavonis. Tuo pat metu Dailės galerijoje veikė Alvydo Balandos fotografijos darbų paroda „Didžiokų dvaro misterijos“ ir „Molėtų krašto kaliausės“. Laukuose stovinčios kaliausės įamžintos molėtiško fotografijose. Mano manymu, A. Balandos bei tautodailininkės R. Gesevičienės iš Balninkų projektas kaliausių tema tikrai vykęs. Fotografijose kasdienybė įgauna savotiško spindesio, kas žiūrovą priverčia stabtelėti, virptelti jo vidų...

Deja, tik keletas Merkinės žmonių turėjo tą virptelėjimą pajusti. Neaišku, kokiais sumetimais, jie buvo neaktyvūs – gal tingėjo, gal turėjo darbų, o gal tiesiog nežinojo... Susirinkusi saujelė žmonių tikrai nepasigailėjo, o kas neatėjo, tam liko tik apgailestauti. G. Jakavonis mums – dzūkams, suteikė unikalią progą iš taip arti pamatyti jo kolekcijoje saugomus įvairių valstybių proginius medalius ir išklausti geografijos, istorijos, net žurnalistikos bei politikos paskaitas. Nors pats Seimo narys nenori būti pavadintas kolekcionieriumi, bet regalių kiekis paliko mums gerą įspūdį.

Atėję į parodą, mes pirmiausia apžiūrėjome parodos eksponatus ir net nepagalvojome, kokias istorijas gali slėpti kiekviena regaliņa. Proginės, iš aukštų užsienio politikos žmonių gautos dovanos, ant kurių pavaizduotos kiekvienos šalies politinės vietos ar tiesiog simboliai, atspindintys tą valstybę. Pačiam Seimo nariui labiausiai patinka ir mieliausios yra lietuviškosios. Parodoje eksponuojamos ne tik valstybinės, bet ir atskirų Lietuvos organizacijų – policijos, šaulių ir kt. – regaliņas Daugelis lietuviškųjų regalių yra proginės. Ant jų pavaizduotas Vytis. Kai kurios visai mažytės,

o kai kurios didesės už užsienio šalių. Ypač gražiai stikle sukomponuotas Kanados herbas – tokios simbolinės dovanėlės labai populiarios toje šalyje. Išsiskyrė iš kitų Čekijos Respublikos skeptras ir miniatiūrinė karūna, išties labai dailu! Visos kažkuo ypatingos, skiriasi dydis, spalva, pagaminimo metai. Paradoksalu, kad kiniečiai susikrauna pelną net iš regalių – ant kai kurių parašyta „made in China“.

Antrame plane buvo išdėlioti suvenyrai, parsivežti iš užsienio. Linksma istorija su lėkštute iš Rumunijos. Ant suvenyro šypsosi Transilvanijos pabaisa Drakula, traukianti turistus išgalvotomis istorijomis, o turėtų būti pavaizduotas parlamentas ar šiaip kokia politinė vieta. Regalijos bei suvenyrai (Londono Big Benas, Romos Kapitolijaus vilkė, ledo ritulio ir beisbolo kamuoliukai, lėkštutė su žemėlapiu ir dar kiti) mums pasako, kad G. Jakavonis yra aplankęs nemažai šalių.

Susitikimui einant į pabaigą jaunosios „Šulinio“ žurnalistės paskaitė keletą eilėraščių, atsipindinčių Lietuvos istoriją (juk tai buvo vasario 16-osios išvakarės) ir įteikė Merkinės gimnazijos mokinių leidžiamo laikraščio 20-ąjį numerį. Jame buvo išspausdintas gimnazijos prezidentės straipsnis apie Lietuvos Respublikos Seimą, pagal kurį seimūnai turėtų žengti septynis žingsnelius tam, kad žmonės juos imtų labiau gerbti. Iš tiesų G. Jakavonis pasakė pukią kalbą, kurią turėtų išgirsti kiekvienas, peikiantis savo šalį. Mus toji kalba privertė susimąstyti, kad žiniasklaida žmones nuteikia prieš Lietuvą. Įrodymas tas, kad jos puslapiuose vien juodoji valdžios pusė. Sovietmečiu valdžia buvo keliamą į aukštumas, buvo draudžiama kalbėti apie juodąją jos pusę, o pažvelgus į dabartį, kada Lietuvos žiniasklaida yra tikrai „laisva“, esame nuteikiami prieš pačią mūsų tautą. Turime džiaugtis, kad esame nepriklausomi. Turime valstybinį kanalą, kuris mieliau rodo Liepos Kiauleikytės laidas nei kokias varžybas su pasaulio čempionais... Deja deja, negana to, atsivertęs ryte laikraštį, spauda toliau drabsto

purvais valdžią, o apie vakarykštes varžybas nėra nė menkiausio straipsnelio. Aišku, nereikia dabar sakyti, kad Lietuva doruolių seimūnų kraštas, tačiau toks visų nurašymas neteikia pasididžiavimo mūsų tauta. Išties Lietuva yra gerbiama kitų valstybių ir džugu, kad mūsų santykiai su jomis nėra priešiški.

Nenukrypstant nuo temos, apibendrinant,

mūsų šalis turi kuo didžiutis ir visos tos regalijos atspindi ne tik valstybės simbolius, bet ir jos istoriją. Labai žiaugiamės, kad tokia paroda įvyko būtent Merkinėje ir kad pats Gediminas Jakavonis mums apie ją papasakojo. Žinoma, geriau vieną kartą pamatyti, ne, kad tūkstančius išgirsti.

Giedrė Pačkauskaitė, 1 b g kl.

Mokinių prezidento rinkimai 3 klasės gimnazisto akimis

Mokykloje išmokstame nuo smulkiu dalykų iki didžiausių mokslų, bet vieno patys negalime gauti, ar pasirinkti – būti prezidentu. Šiomet iš septynių kandidatų turime išrinkti tą vieną žmogų, kuris turėtų didelę dalį savęs aukoti mokyklai, kuris į visa tai turėtų žvelgti šviesiai atmerktomis akimis, kuris dėl smulkių kliūčių nepasitrauktų iš prezidento posto, būtų ištvermingas ir stiprus bet kokiam išbandymui. Vienu kampu žvelgiant į gimnaziją, į jos susidariusią dabartinę padėtį galėčiau teigti, jog dauguma plakatų, rinkiminių stendų šaukte šaukia apie tai, koks aš esu svarbus, gražus ir reikšmingas žmogus – kaip būsimasis mokinių prezidentas.

Mano nuomone, prezidento posto yra vertas kiekvienas kandidatas, klausant jų kalbų, pažadų, norų, vertinant svajones, galima sakyti,

lygių galimybių turi visi kandidatuojujantys. Man labiausiai patikęs ir mano supratimu labiausiai prezidento posto vertas Edvinas Jauneika su realiomis idėjomis ir mintimis. Mūsų gimnazijai reikia išrinkti tinkamą prezidentą, kuris būtų kaip maža širdelė, į kurią galėtume atsiremti.

Vaidas Gembickas, 3 g kl.

P. s. Taip samprotavo apie Mokinių prezidento rinkiminę kampaniją 3 g klasės grupė per vieną iš lietuvių kalbos pamokų, tuoj pat po visų kandidatų pasakytų kalbų. Aukščiau išsakyta Vaido Gembicko nuomonė yra tik viena iš daugelio. „Šulinys“ ją pasirinko todėl, kad įpareigojantis pasirodė paskutinis teksto sakinytis: prezidentas – kaip maža širdelė, į kurią galėtume atsiremti.

Mielas Edvinai, kuris esi išrinktas demokratišku balsavimu, kuriuo pasitikėjo didžioji dalis rinkėjų – mokinių, linkime Tau sėkmės, kramtant rupių Prezidento duoną. Mes Tavimi tikim!

Naujasis mūsų Gimnazijos mokinių prezidentas Edvinas. Aisčio Jurkonio nuotrauka

Lietuvoje maždaug pusė gyventojų neskaito knygų?!

Pabandykime prisiminti, ką paskutinį kartą teko paskaitinėti laisvalaikiu? Turbūt ne vienas ilgai susimąstome... Nė velnio nenustebčiau, jei atsakysite, kad jau seniai ir knygą belaikėte rankose. Aš taip pat neatsilieku nuo šios knygų neskaitymo mados. O, deja, situacija galėtų būti visiškai kitokia.

„Lietuva pagal savo raštingumo rodiklius grįžta į devynioliktąjį amžių,“ – teigia liberalų ir centro frakcijos narė Dalia Teišerskytė. Žiauri statistika? Taip, ji tokia, tačiau esame patys kalti, jog neskaityme, oi, kaip neskaityme knygų. Juk pasaulyje žmonės jau gyvena dvidešimt pirmuoju informaciniu amžiumi, o mes gręžiojamės atgalios į devynioliktąjį.

Pabandykime atkapstyti tą kaltininką, o gal kaltininkus, kurie mus atitraukė nuo žinių šaltinio – knygų. Taigi sukluskite visi muilo

operų mėgėjai – garbintojai. Taip taip, jūsų žodynėlis nuskurdo kaip tik dėl to, jog taip mėgstate paspoksoti į žydrajį ekraną ir pasikrauti „nuostabių“ akimirku, ir nesigrauzkite paskui, kodėl normalūs žmonės su jumis nebekalba, jei manote, jog meilės trikampiai ir tas pats nuobodus, žinomas siužetas kam nors rūpi, deja, klystate... Kad ir būtų keista, tegul suklusta visi vyriškosios giminės atstovai, pasirodo, knygas Lietuvoje skaito daugiausia ...MOTERYS... Mielieji, ar nebūtų laikas pagaliau prisipažinti, kad tai jūs esate muilo operų mėgėjai, o viską bandote suversti mums – silpnajai lyčiai... (Kaip apgailėtina...)

Išsilavinimas – taip pat ne ką mažesnis veiksnys mūsų skaitymui. Aukštąjį išsilavinimą turintys žmonės skaito tris kartus dažniau nei jo neturintys. Skaitymas priklauso ir nuo gyve-

Aiščio Jurkonio nuotrauka

namosios vietos. Didžiųjų miestų gyventojai skaito dažniau už kaimiškų vietovių ir miestelių gyventojus. Neskubėkime smerkti kaimų ar miestelių, nes jų bibliotekėlių būklė apverktina. Laiko stygių miesto gyventojai tai pat nurodo, kaip vieną iš priežasčių, kodėl neskaito knygų. O turbūt nesuklysiu pasakius, kad bendra daugumos mūsų knygų nemėgimo priežastis yra lėšų stygius. tad knyga galbūt tampa prabangos ženklu?

Mums, moksleiviams, didelę įtaką daro mūsų namų aplinka – ar tėveliai skaito knygas, kiek knygų namuose, ir netgi nuo to, ar vaikui buvo skaityta balsu jam esant mažam. Laimė

ar ne, už meilę knygoms turėtumėm padėkoti savo gimdytojams.

Lietuvėlėje knygas skaito moterys ir privalomąją literatūrą studentai, moksleiviai. Nepamirškime pensininkų ir neįgaliųjų, kurie, sutikime, atrodo, laiko stygiumi pasiskusti negalėtų, tačiau, pasirodo, jiems knygos ir spauda yra neprieinama.

Jei perskaitei dabar šį straipsnį, pasidėk sau didelį plusą, tu juk neįeini į tą didžiąją dalį Lietuvos, kuri neskaito nė knygų, nė spaudos.

*Kur ritasi šis pasaulis, domėjosi
Agnė Bielinytė, 1bg kl*

O ką skaito mūsų mokytojai arba dar vienas akmuo į mokytojų daržą

Visi mes kažką skaitome. Vieni romanus, kiti knygas iš mokslinės fantastikos srities, yra ir tokių, kurie prieš užmigdami graužia enciklopedijas. Šį kartą kalbinu kūno kultūros mokytoją Tomą Barysą apie skaitymą ir ne tik. Štai ką pavyko sužinoti.:

Trumpa Tomo Baryso dosjė:

Gimimo data: 1984 03 17

Hobis: Sportas ir žvejyba

Pomėgiai: Filmai, sportas ir žvejyba

Mėgstamiausias patiekalas: makaronai.

APIE SKAITYMĄ

1. Kaip manote, kodėl mokiniai neskaito?

Mokiniai neskaito ar neužsiima popamokine veikla, nes tingi. Negaliu sakyti, kad visi, tačiau dauguma tai tikrai.

2. Tenka daug skaityti?

Laisvalaikio turiu mažai, todėl skaitau tikrai, kas būtina norint pasiruošti paskaitoms.

3. Kur studijuojate? Kokią specialybę?

VPU Kūno kultūros magistratūrą.

4. Koks Jūsų mėgstamiausias rašytojas?

Kaip minėjau, mažai skaitau, todėl neturiu mėgstamiausio, bet patinka J. Erlicko mintys☺

5. Mėgstate skaityti?

Tik tada, kai turiu laiko ir yra „cinkelis“.

6. Kokia geriausia skaityta knyga?

Ernesto Hemingvėjaus „Senis ir jūra“.

7. Ar atmetate galimybę skaityti internete?

Tai puikus šaltinis, kur gali rasti 99% reikalingos informacijos. Tik prie kompiuterio mano akys greitai pavargsta☹

APIE SPORTĄ IR VISA KITA

8. Be ko negalėtumėte įsivaizduoti savo gyvenimo?

Savo gyvenimo negalėčiau įsivaizduoti be vandens.

9. Kokios pamokos labiausiai nemėgote mokykloje?

Labai nemėgau lietuvių kalbos pamokų.

10. Ar sunku dirbti mokytoju?

Tikrai nesunku. Netgi labai malonu.

11. Kada pradėjote domėtis rankiniu?

Rankiniu pradėjau domėtis devynerių metų.

12. Kiek laiko žaidžiate rankinio klube „Ūla“?

Šiame klube su pertraukomis žaidžiu jau ketverius metus.

13. Treneris liepė išmokti savo komandos himną?

Ne.

14. Gal pasakysite, kuriuo numeriu pažymėtus marškinėlius vilkite per rungtynes? Kokioje pozicijoje žaidžiate?

Aš vilkiu septinto numerio marškinėlius ir žaidžiu centro bei pasiaukraščio pozicijoje.

Mokytoją kalbino Živilė Aleksiūnaitė, 1ag kl.

Žiurkių apsuptyje

Pagal Rytų kalendorių vasario 7 dieną prasidėjo Auksinės žiurkės metai. Žiurkė – turtingumo, išmintingumo ir sumanumo simbolis, todėl šiais metais seksis apsuksiams žmonėms. Taigi, jeigu mėgstate šiuos „mielus“ kailinius žvėrelius, šiemet laukite pasisekimo, nes būsite apsupti jų gera energija.

Jūs gimėte 1936, 1948, 1960, 1972, 1984, 1996, 2008 metais? SVEIKINU!!!! Jūs esate ŽIURKĖ! Žinoma, gerą prasmę. Tikriausiai esate žmogus, kuris niekaip negali nustygti vienoje vietoje.

Įdomu, ar metai, kuriais gimė žmogus, įtakoja jo būdą? Gal jis perima to gyvūno charakterio bruožus? Būtent tai išsiaiškinti buvo mano misija.

Po ilgų ieškojimų man pavyko surasti mokinių, gimusių žiurkės metais. Pasirodo, didžioji dalis šeštokų yra dvylikamečiai, priklausantys žiurkių kategorijai. Paklausiau šių mielių padarėlių keleto klausimų apie taupumą, apsukrumą ir sąžiningumą. Nors jie nenoriai atsakinėjo į klausimus, bet pasitelkus diplomatinį įgūdį, man pavyko šį tą sužinoti. :)

Daugelis išmintingųjų šeštokėlių, paklaustų, ar jie taupūs, man atsakė, kad nėra linkę kaupti. Deja, į mano klausimą apie apsukrumą buvo atsakyta tylą. Visiška tylą. O kad yra sąžiningi, man suokė visi kaip vienas. Net prajuokino mane tokia vieninga jų pozicija.

Keista, kad visi klausimą apie apsukrumą nuleidžia negirdomis arba sako, kad nežino. Tačiau man pasisekė surasti bent vieną žmogų, kuris prisipažino, kad nėra toks sąžiningas. Deja, tai nebuvo šeštokas. Akivaizdu, kad šie dar nėra labai „pasikaustę“ tokiais klausimais,

todėl paklausiau, ką mano kiaulės metais gimę septintokai apie antgamtiškuosius dalykėlius. :
) Sustabdžiau vieną mergaitę koridoriuje ir ji man tiek pripasakojo apie ypatingųjų bruožų paveldėjimus, kad aš net „apšalau“. Mergaitė teigė, jog įmanoma paveldėti panašių būdo bruožų to žvėrelio, kurio metais atėjai į pasaulį. Tik svarbu per daug nesupanašėti su gyvūnėliu, kaip byloja mūsų neišsemiamoji lietuvių liaudies išmintis: „Su kuo tapsi – toks ir pats patapsi“. Na, žinoma, jei supanašėsi su kiaule ar žiurke, tai nelabai švariose patalpose turėsi praleisti savo gyvenimą. Mano pašnekovė prisipažino esanti taupi (šiais didelės infliacijos laikais tai labai keista), negana to, ji tvirtino, jog sąžinė – jos gyvenimo ramstis.

Nusprendžiau pasiteirauti savo bendraamžių beždžionių, ką jie mano apie tai. Daugelis atsakė, kad yra išlaidūs, bet kai reikia, gali ir pataupyti. Sveikinu, jie vieninteliai atsakė į klausimą apie sumanumą. Mano bendraklasiams jo tikrai nestinga, nes dažniausiai randa išeitį iš bet kokios padėties. Na, o sąžiningumo, savaime suprantama, kad vieną kitą kruopelytę galima rasti kiekvieno viduje. Nors, kita vertus, mano bendraamžės beždžionėlės ir mokytojams smegenis „papudrina“, ir kitokių kvailysčių prasišmano.

Taigi, mieliosios žiurkės, žiurkeliai, žiurkytės, visos jūsų gerosios būdo savybės – kaip išmintis, sumanumas, polinkis kaupti visokią niekalą, apsukrumas bei suktumas yra įgyjamos su laiku. Kuo vyresnis esi, tuo labiau imi suprasti, ką ir kodėl darai. Tad linkiu neprarasti apsukrumo ir sugebėti surasti išeitį iš kiekvienos padėties.

Živilė Aleksūnaitė, 1a g kl.

Redakcija

Rasa Vitkauskaitė, Asta Želežauskaitė,
 Monika Valeišaitė, Živilė Aleksūnaitė,
 Justina Ivanauskaitė, Martynas Žėkas,
 Giedrė Pačkauskaitė, Aistis Jurkonis,
 Agnė Bielinytė, Ernestas Gaidukevičius

JAGA

„Šulinys“ ©

Laikraštį kuruoja: Rita Černiauskienė, Vytautas Černiauskas

ADROSAS

Seinų 10, LT-65333 Merkinė, Varėnos raj. tel 8 310 57275